

HOGERE NATUURKUNDE

Glaskenner of designer? Arnout Visser (1962) is beide. Gefascineerd door natuurkundige principes, brengt hij al experimenterend de mooiste vormen tot stand uit (niet zelden hergebruikt) glas of plastic.

FOTOGRAFIE INGA POWILLEIT PRODUCTIE WIETSKA HOOGSTADT TEKST ELSBETH GRIEVINK

Arnout Visser bij de houtvester waar de Stambanken en Stamtafels gemaakt worden. LINKERPAGINA In zijn atelier in Arnhem, dat tot de nok toe gevuld is met flessen, potten, pannen, vazen, repen plastic, stukken ijzer en dozen.

Vanaf linksonder, met de klok mee: Arnout installeert een Lenzenlamp die hij heeft gemaakt van gerecyclede brillenglazen. | De Optic Glasses komen tot leven wanneer ze gevuld worden met water. | Hond Luna drinkt uit de Fruit on Wheel, een ontwerp van Arnout. | Glasonderdelen gemaakt in Tsjechië, bedoeld om lampen van te maken. | Lamp in wording. Arnout gebruikt hiervoor glas geblazen door kippengaas. | Arnout loves Anja (zijn vrouw). | Breekbaar! | Materialenkast in het atelier.

‘Ik ben dyslectisch, maar toen ik klein was, bestond dat woord nog niet. Dus bleef ik steeds zitten. Het enige vak waar ik goed in was, was natuurkunde. Op de middelbare school had ik op een gegeven moment een lampje in elkaar gesoldeerd, dat ik instuurde voor een ontwerprijsvraag in Kortrijk. En geloof het of niet, maar ik won. Mijn lampje werd in productie genomen door de firma Lumiance en al snel stroomde het geld binnen. Ik was negentien en voor eeuwig verpest. Zulke bedragen heb ik daarna nooit meer verdiend, ik bevind me nu in de meer avant-gardistische hoek. Maar dat lampje, dat overigens niet meer in productie is, heeft er wel voor gezorgd dat ik me aanmeldde bij de Hogeschool voor de Kunsten Arnhem.’

‘Ik ben geen stylist of vormgever, ik vind de benaming vormvinder meer passen bij wat ik doe. Ik ben een glasliehebber en -expert.

Ik houd van glas, ik vind het leuk om processen te ontwikkelen om nieuwe vormen te verkrijgen. En dat hoeven helemaal geen gladde vormen te zijn. Met het ontwerp probeer ik mijn verwondering of enthousiasme tastbaar te maken. De vormen die ik ontwerp, zijn vaak sober; het ontwerp is spannend genoeg van zichzelf. Vooral met glas blijft het een kwestie van uitproberen. Het moment dat je kiest om te stoppen met blazen, bepaalt hoe het product eruit komt te zien. Met glas is dat extra leuk: in tien minuten kun je soms iets bijzonders maken. Ik blaas niet zelf, dat is een vak apart. Ik bedenken een principe of een technische mogelijkheid en zoek vervolgens naar mogelijkheden om het te kunnen produceren. De ene keer vraag ik er een glasblazer bij, de andere keer ga ik de samenwerking met een bedrijf aan.’ ➤

De grote glazen vloerlamp is een ontwerp van Arnout uit 2007 en opgebouwd uit oude schalen en borden. Op en in de kachel van Dik Geurts staan kleifiguurtjes van Arnout en Anja en dochter Marthe (11). Het houten krukje is van ontwerper Ruud-Jan Kokke.

Arnout woont met zijn vrouw en dochter boven het atelier. De keuken maakte hij zelf, en natuurlijk gebruikte hij de beroemde Functional Tiles, die hij samen met Erik-Jan Kwakkel en Peter van der Jagt ontwierp voor het Dry Bath-project van Droog Design. Op het aanrecht staan de dubbelwandige Cool Cups (via Pol's Potten) en suikerpot Suiker Eend van Arnouts hand, naast de kraan van collega-ontwerper Dick van Hoff.

Vanaf links onder, met de klok mee: Het begint allemaal met eenvoudige schetsen. | Vormen en onderdelen in het atelier. | Arnout Visser toont zijn trouwring. Hij is al negen jaar getrouwd met zijn grote liefde Anja, voor wie hij twintig jaar geleden naar Arnhem kwam. | Atelier. | Visser demonstreert de mogelijkheden van de Functional Tiles. | De groene bank in de huiskamer is van een onbekende ontwerper. | Lenzenlamp, gemaakt van aan elkaar gesoldeerde brillenglazen.

'Het is niet zo dat ik met mijn potlood in de hand zit te wachten tot er een idee in me opkomt. De Glasdrop Floor Tiles zijn ontstaan doordat ik brokjes glas op keramische tegels had gelegd en wilde zien wat er gebeurde als ik die zou verhitten. Het leukste van alles is het moment dat de oven open gaat. Hoe zou het geworden zijn? Als het niks is, begin je gewoon weer opnieuw. Je probeert wat, stopt iets in een mal, je doet wat proefjes, zet iets in de oven en zo ontstaat een ontwerp. Heel soms overkomt het je dat je een plannetje hebt en dat het resultaat nog mooier is dan je gehoopt had. Dat gebeurde me met de fruitschaal op wielen en met mijn olie- en azijnvaatje Salad Sunrise, maar ook met deze nieuwe karaf.' (Arnout zet een glazen schenkervorm op tafel die, wanneer

hij 'm omdraait, verandert in een olifant) 'Deze karaf heb ik samen met drie Kenianen gemaakt in opdracht van het Nationaal Glas-museum in Leerdam. Ik ben zeven jaar geleden begonnen met projecten in Afrika in de hoop daar producten te kunnen produceren die je in rijkere landen, zoals Japan, kunt verkopen.'

'Het liefst was ik alleen maar aan het creëren. Maar helaas ben ik veel tijd kwijt aan mijn administratie, promotie en meer zaken waar ik niet goed in ben. Verschrikkelijk. Iemand aannemen gaat niet, daarvoor genereer ik te weinig. Wat ik wel heel leuk vind, is workshops geven, daar beleef ik veel plezier aan. En ik mag regelmatig reizen. Het ene moment zit ik in Tokio voor een presentatie, >

Prototype van de Lab Vaas. Het waterreservoir dat het waterniveau op peil houdt, steekt boven de bloem uit en werkt op die manier als lens om de bloem goed door te kunnen bekijken.

Vanaf linksonder, met de klok mee: De Stamtafels en Stambanken worden gemaakt van boomstammen. | Glasbuizen waaruit glasblazer Ed Wilhelm nieuwe vormen tevoorschijn tovert. | Model voor de Luistervink. | Raam voorzien van Window Drops (via Droog Design). | Constructietekening van een tafellamp. | Boomstam voor de Stamtafels en -banken. | Oude stoel boven op de eerste proeven van de Glassdrop Floor Tiles (via Koninklijke Tichelaar Makkum).

het volgende ben ik in Italië of Tsjechië. Ik werk graag samen met architecten en ontwerpers, maar ook met ambachtslieden. Ik vind het fantastisch om vakmensen van timmermannen tot glasblazers aan het werk te zien. Tja, dat zijn uitstervende beroepen, hè? Dat vind ik kwalijk. Ambachtsmensen krijgen veel te weinig waardering, en nu verdwijnen ze langzaam. Maar daar komt wel een tegenbeweging op, hoor, daar ben ik van overtuigd.'

'Voor een vormgever zijn dit interessante tijden. Je ziet de wereld onder je neus veranderen: iedereen werkt met de computer en de hele wereld is je afzetmarkt. Hoewel ik met mijn handen wil blijven werken, omdat ik wil voelen wat ik aan het doen ben, geven die ontwikkelingen mij de mogelijkheid om heel gevarieerde

projecten te doen. Van een kunstwerk in het park van Apeldoorn en Arnhem tot aan drinkglazen die in China in duizendvoud geproduceerd worden. Er staan spannende dingen voor me op stapel. Ik ben twee grote kunstwerken aan het maken voor de provincie Gelderland: een regenmachine die beweegt als reactie op het geluid van een regenbui en een grote hoorn, Luistervink, waarmee het geluid kan worden opgevangen en versterkt te horen is. Samen met Erik-Jan Kwakkel maak ik een nieuwe huid voor het Fries Museum in Leeuwarden. En er komen nog meer nieuwe tegels aan.' (hij staat op en schuift z'n stoel aan) 'En nu moet ik mijn bril vinden. Ik ben er al de hele ochtend naar op zoek.'

Arnout Visser, Arnhem, 026-4429046, www.arnoutvisser.nl.